

Iþróttamaðurinn.

Eftir F. D. MILLET.

eyddi líka miklu. Eftir tvö ár fór eg til Lundúna og þar tapaði eg atvinnunni og töluverðu kaupum vegna þess að maðurinn, sem eg vann hjá fór á höfuðið.

Við gengum saman eina klukkustund; því þóttég byggist ekki við að hafa gagn eða skemtun af að halda kunningskapnum við hann áfram, var samt eitthvað aðlaðandi við hið látausa viðmót hans og hið barnalega traust, sem hann virtist hafa á því, að eg gæti haft einhver-áhrif á gæfu sína.

Svo leidd einn dagur og annar til, en að morgni þrjú daga fylgdi dyrvörðurinn honum til herbergis míns.

"Eg er búinn að fá vinnu handa þér!" hrópaði hann óðar en hann sá mig.

Hann hafði farið og fundið póliskan mann, sem hann þekkti, og Pólvérjinn þekkti málara, sem ástæða eftir málverkunum í Louvre-safninu. Þessi málari hafði þá mesta fjölda af pöntunum og varð leiginn að fá einhverni til þess að hjálpa sér til að afgreiða þær sem fyrst.

Við hittustum við og við í tvær eða þrjú vikur. Nokkrum sinnum reyndi eg að fá hann til þessa að þiggja fátæna franka að láni hjá mér, því eg var hræddur um, að hann líði skort, en hann vildi alls ekki þiggja það. Eg fór með honum um þangað, sem hann átti heima.

Hann varð ávalt dapur í bragði, þegar hann mintist á æsku sína, og eg hélt lengi vel, að það kæmi til af því, að hann sæi eftir að hafa yfirgefist gott heimili og tekið upp þetta flakklíf með öllum þess óþöggleikum.

Faðir hans var hreinn Szeklar, en þeir eru hinir upprunalegu Ungverjar, og var hann dókkur á höndurslitið eins og Hindú; en móðir hans var frá Vestur-Ungverjalandi og að öllum líkindum

af saxneskum ættum. Bræður hans þrjú voru dókkir yfirlitum, eins og faðir hans; en hann og systir hans voru ljós yfirlitum. Hann var fæddur með einkennilegu rauðu merki á hægri álinni rétt fyrir öjan herðabláum.

Fyrsti stórviðburðurinn á lífi hans var það, að hann gekk í flokk með íþróttamönnum og stafurinn Y var að vissu leyti orsök til þess.

Síðasta merkið um undrakraft stafsins, sem mér hefir birst, mælti hann, "er slysið", sem eg varð fyrir hér. Hann lyfti upp buxnakálmanni á hægri fæti um leið og hann sagði þetta.

Eftir að hann sagði mér frá þessari hjátrú sinni, leitaði hann á fund minn oftan en hann hafði gert áður. Eg verð að jata, að eg var ekki alveg blátt áfram, þegar hann var að heimsækja mig.

Rétt um það leyti, sem hann var allra kvíðafylstur, hófst stríð milli Rússa og Tyrkja. Tyrkneskir útsendarar voru að leita að sjálfbodaliðinu um allan vesturhluta Norðurlálfunnar.

Sökum atburða, sem gerðust rétt eftir að hann var farinn, varð það úr, að eg færi til bardagasvæðis Rússa megin þó ekki sem hermaður.

á stríðsstöðvornar, því þar var svo margt sem truflaði mann. Eg mann ekki til þess, að eg hugsaði nokkur tíma um hann fyrstu fimm mánuðina, sem eg var á vígvelli.

Þetta atvik vakti upp í huga mínum endurminningar um í þróttamanninn og fór aftur að hugsa um hann. Eg fór og leitaði meðal þeirra, sem höfðu verið hersteknir, ef vera mætti að eg fyndi hann þar.

Herferðir yfir Balkanskaginn var svo viðburðarík og svo full af erfiðleikum að sjálfselskan varð öllum öðrum hvötum yfirsterkja hjá mér, og lífið varð ekkert annað en látaus baráttu til þess að geta látið sér líða bærliga.

Árbakkanum, og svo seinast tveggja daga návígisorusta á víðokrunum í Stanimaka. Þetta allt var nóð til þess að fara með heilsum hvers hermanna.

Atburðirnir, sem skeðu meðan á þessum stutta bardaga stöð eru of vöðalegir til þess að frá þeim sé skýrt. Hvergi er eitthvað gleypti í sig hrausta menn, heldur urðu saklausar konur, smábörn honum að bráð.

Tilfinningar hvers manns, sem verður að hafa slíkar kvalir fyrir augunum, smásljófagast, svo að hann að lokum getur horft á þær án þess að finna til nokkurs meira en ráðaleysis að bæta úr þeim.

Eg var á leiðinni heim aftur frá Stanimaka orustuvellinum og eg var svo ánægður með sjálfum mér yfir því, að stríðið myndi bráðenda, sem var áreiðanlegt úr því hér Suleimans var kominn á flötta, að eg gleymdi hvar eg var og fímyndaði mér, að eg væri kominn aftur í þægilegu herbergi míni í París.

ad járnbrautarstöðinni þar sem vegurinn frá Stanimaka liggur yfir járnbrautina, eina mílu fyrir sunnan Filippopolis. Stóra timburbúðirnir þar höfðu verið notaðar sem spítala fyrir særða Tyrki.

ad járnbrautarstöðinni þar sem vegurinn frá Stanimaka liggur yfir járnbrautina, eina mílu fyrir sunnan Filippopolis. Stóra timburbúðirnir þar höfðu verið notaðar sem spítala fyrir særða Tyrki. Þegar eg stóðvaði hestinn við dyr þeirra var verið að láta seinasta hópin, fjögur hundruð, sem höfðu seltið þar nærri heila viku, í kerru, sem átti að flytja hann inn til þájarins.

Inn í bænum voru særðir menn og aðrir í enn aumlegra ástandi en þeir, sem við höfðum farið fram hjá á leiðinni. Það varð ekki þverfót að á strætunum fyrir vögnum og kerrum, sem voru hlaðnar alls konar farangri. Hvert einasta hús var fult og gangsléttirnar voru fullar af rússneskum hermönnum, sem voru mjög aumingjalegir í rennbjatum yfirhöfnum og stöppuðu niður fótunum, sem voru vaðfir í druslu til að hita sér.

Það var mesta hrygðarmynd að sjá hann. Hann var búinn að missa af sér skóna og háfuna. Fætur hans voru berir og buxifáskálmarnar voru rifnar upp að hnjám og höngu í tætlum niður eftir fótaleggjunum, sem voru útátaðir með leir.

KAUPIÐ HEIMSKRINGLU!

BORGID HEIMSKRINGLU!

AUGLÝSID Í HEIMSKRINGLU!